

[Domov](#) > ... > [Sprožitev Sodnega Postopka](#) > [Kje In Kako](#) > [Uporaba Nacionalne Zakonodaje](#) > Lithuania

Uporaba nacionalne zakonodaje

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Veljavni pravni viri

1.1 Nacionalni predpisi

Poglavje II, del I, prvi zvezek civilnega zakonika Republike Litve

Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I)

Uredba (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti (Rim II)

Uredba Sveta (EU) št. 1259/2010 z dne 20. decembra 2010 o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju prava, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti

1.2 Večstranske mednarodne konvencije

Haaška konvencija z dne 5. oktobra 1961 o koliziji zakonov glede oblike oporočnih razpolaganj

Haaška konvencija z dne 5. oktobra 1961 o pristojnosti in pravu, ki se uporablja v zvezi z zaščito mladoletnih oseb

Haaška konvencija z dne 4. maja 1971 o zakonu, ki velja za prometne nesreče

Haaška konvencija z dne 2. oktobra 1973 o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti

Konvencija o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih, na voljo za podpis 19. junija 1980 v Rimu

Haaška konvencija z dne 19. oktobra 1996 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok

Konvencija z dne 30. oktobra 2007 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (Nova Luganska konvencija).

1.3 Glavne dvostranske konvencije

- [Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Armenijo o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah.](#)
- [Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Azerbajdžan o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah.](#)
- [Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Uzbekistan o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah.](#)
- [Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Kazahstan o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih,](#)

družinskih in kazenskih zadevah.

- *Protokol o sporazumu med Republiko Litvo in Republiko Kazahstan o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah.*
- *Sporazum med Republiko Litvo in Ukrajino o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah.*
- *Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Moldavijo o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah.*
- *Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih, delovnopravnih in kazenskih zadevah.*
- *Sporazum med Republiko Litvo, Republiko Estonijo in Republiko Latvijo o pravni pomoči in pravnih razmerjih.*
- *Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Belorusijo o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah.*
- *Sporazum med Republiko Litvo in Ljudsko republiko Kitajsko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah.*
- *Sporazum med Republiko Litvo in Rusko federacijo o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih in kazenskih zadevah.*
- *Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Turčijo o pravnem in pravosodnem sodelovanju v gospodarskih in civilnih zadevah.*

2 Izvajanje kolizijskih pravil

2.1 Obveznost sodnika, da uporabi kolizijska pravila na lastno pobudo

V skladu s členom 33(1) zakona Republike Litve o sodiščih velja, da morajo sodišča pri obravnavi zadev upoštevati ustavo Republike Litve, zakone, mednarodne sporazume, katerih pogodbenica je Republika Litva, odloke vlade in druge pravne akte, ki veljajo v Republiki Litvi in niso v koliziji z njenim pravom. V skladu s členom 1.10(1) civilnega zakonika Republike Litve se tuje pravo uporablja za civilna razmerja, če tako določajo mednarodni sporazumi, katerih pogodbenica je Republika Litva, sporazumi med strankami ali zakonodaja Republike Litve.

2.2 Zavračanje

V skladu s členom 1.14 civilnega zakonika Republike Litve velja, da če tuje pravo, ki se uporablja, odkazuje nazaj na pravo Republike Litve, se pravo Republike Litve uporablja le v primerih, določenih v navedenem zakoniku ali v tujem pravu. Če tuje pravo, ki se uporablja, odkazuje na pravo tretje države, se pravo tretje države uporablja le v primerih, določenih v navedenem zakoniku ali pravu tretje države. Če pri ugotavljanju osebnega pravnega stanja osebe tuje pravo, ki se uporablja, odkazuje nazaj na pravo Republike Litve, se uporablja pravo Republike Litve. Ta pravila se ne uporabljajo, če sta pravo, ki se uporablja, izbrali stranki posla; to velja tudi za ugotavljanje prava, ki se uporablja glede oblike posla, in prava, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti. Kadar se na podlagi pravil mednarodnega zasebnega prava zahteva uporaba mednarodne pogodbe/konvencije, vprašanja zavračanja in zavračanja na pravo tretje države urejajo določbe zadevne mednarodne pogodbe/konvencije.

2.3 Sprememba navezne okoliščine

Civilni zakonik Republike Litve ne določa splošnega pravila glede tega.

2.4 Izjeme od običajne uporabe kolizijskih pravil

V skladu s členom 1.11 civilnega zakonika Republike Litve se pravila tujega prava ne uporabljajo, če bi bila njihova uporaba v nasprotju z javnim redom, ki je vzpostavljen na podlagi ustave Republike Litve in drugih zakonov. V takih primerih se uporabi civilno pravo Republike Litve. Obvezna pravila prava Republike Litve ali druge države, s katero je spor najtesneje povezan, se uporabljajo ne glede na to, ali stranki s sporazumom izbereta drugo tuje pravo. Pri odločanju o navedenih vprašanjih mora sodišče upoštevati naravo in cilje navedenih pravil ter posledice njihove uporabe ali neuporabe. Tuje pravo, ki se uporabi na podlagi navedenega zakonika, se ne uporabi, če ob upoštevanju vseh okoliščin zadeve navedeno pravo nima nobene jasne povezave z zadevo ali njenim delom, ampak je zadeva povezana s pravom druge države. To pravilo se ne uporablja, če stranki posla s sporazumom izbereta pravo, ki se uporabi.

2.5 Dokazovanje tujega prava

V skladu s členom 1.12 civilnega zakonika Republike Litve velja, da sodišče v zadevah na podlagi [mednarodnih sporazumov ali prava](#) Republike Litve uporabi tuje pravo, ga razlaga in opredeli njegovo vsebino po uradni dolžnosti (na svojo pobudo). Kadar je uporaba tujega prava določena s sporazumom med strankama, mora vse dokaze, ki se nanašajo na vsebino tujega prava, ki naj se uporabi, predložiti stranka, ki se na tuje pravo sklicuje, ob upoštevanju uradne razlage navedenega prava, njegove uporabe v praksi in doktrine zadevne tuje države. Na prošnjo stranke v sporu lahko sodišče zagotovi pomoč pri zbiranju informacij o tujem pravu, ki se uporabi. Če sodišče ali stranka, ki se sklicuje na tuje pravo, ne izpolni navedenih obveznosti, se uporabi pravo Republike Litve. V izjemnih primerih, kadar je treba sprejeti nujne začasne ukrepe za zaščito posameznikovih pravic ali premoženja do odločitve o tem, katero pravo se uporabi za spor in njegovo vsebino, lahko sodišče o nujnih vprašanih odloči z uporabo prava Republike Litve.

3 Kolizijska pravila

3.1 Pogodbene obveznosti in pravni akti

V skladu s členom 1.37 civilnega zakonika Republike Litve velja, da pogodbene obveznosti ureja pravo, ki ga na podlagi sporazuma izbereta stranki pogodbe. Tak sporazum med strankama lahko izhaja iz določb pogodbe, ki sta jo sklenili, ali pa je o njem mogoče sklepati iz dejanskih okoliščin zadeve. Stranki lahko soglasno izbereta pravo posamezne države, ki se uporabi za celotno pogodbo ali za njen posamezni del oziroma dele. Stranki lahko kadar koli sporazumno zamenjata predhodno izbrano pravo, ki se uporabi za pogodbeno razmerje, z drugim pravom. Sprememba prava, ki se uporabi, ima retroaktivni učinek, vendar se nanj ni mogoče sklicevati v razmerju do tretjih oseb, prav tako na njeni podlagi ni mogoče doseči neučinkovitosti pogodbe. Dejstvo, da sta stranki sporazumno izbrali tuje pravo, ki naj se uporabi za pogodbo, ne pomeni, da se lahko zavrne uporaba obveznih pravnih določb Republike Litve ali druge države, ki jih stranki sporazumno ne moreta spremeniti ali se odpovedati njihovi uporabi.

Če stranki nista izbrali prava, ki se uporabi, se uporabi pravo države, s katero je pogodbeno obveznost najtesneje povezana. V takem primeru se domneva, da je država, na katero pogodbeno obveznost najbolj vpliva, tista država, na katere ozemlju je:

- (1) stalno prebivališče ali osrednja uprava stranke, ki mora izpolniti najznačilnejšo obveznost iz pogodbe. Če je obveznost bolj povezana s pravom države, v kateri je kraj poslovanja zadevne stranke, se uporabi pravo take države;
- (2) nepremičnina, če je predmet pogodbe pravica na nepremičnini ali pravica do uporabe nepremičnine;
- (3) glavni kraj poslovanja prevoznika v času sklenitve prevozne pogodbe, če je bil tovar naložen ali je sedež pošiljatelja ali kraj odpošiljanja tovora v isti državi, kot glavni kraj poslovanja prevoznika.

Zadnje navedena določba se ne uporablja, če ni mogoče določiti kraja, v katerem se izpolni najznačilnejša obveznost iz pogodbe, in če se na domneve iz navedenega odstavka ni mogoče zanesti, ker iz okoliščin zadeve očitno izhaja, da je pogodba tesneje povezana z drugo državo.

Zavarovalne pogodbe ureja pravo države, v kateri ima zavarovatelj stalno prebivališče, v primeru zavarovanja nepremičnine pa pravo države, v kateri je nepremičnina.

Arbitražni sporazum ureja pravo, ki ureja temeljno pogodbo, če to ne velja, pa pravo kraja, kjer je bila arbitražna pogodba sklenjena, oziroma če kraja sklenitve ni mogoče določiti, pravo države, v kateri je arbitražna potekala.

Pogodbe, sklenjene na borzi vrednostnih papirjev ali na dražbi, ureja pravo države borze ali dražbe.

V skladu s členom 1.39 civilnega zakonika Republike Litve velja, da pravica pogodbenic izbrati pravo, ki se uporabi za pogodbeno obveznost, kot določa člen 1.37 zakonika, ne izključuje niti ne omejuje pravice potrošnika, da brani svoje interese na načine in s sredstvi, opredeljenimi na podlagi prava države svojega običajnega prebivališča, če:

- (1) je bila potrošniška pogodba sklenjena v državi njegovega običajnega prebivališča na podlagi posebne

ponudbe ali oglaševanja v taki državi;

(2) je potrošnika druga pogodbenica prepričala, naj za sklenitev pogodbe potuje v tujo državo;

(3) je druga pogodbenica ali njen predstavnik prejel naročilo od potrošnika v državi njegovega običajnega prebivališča.

Če pogodbenici potrošniške pogodbe nista izbrali prava, ki se uporablja, se uporablja pravo države potrošnikovega običajnega prebivališča. Določbe tega člena se ne uporabljajo za prevozne pogodbe ali pogodbe o storitvah, če se storitve potrošniku zagotavljajo le zunaj Republike Litve.

V skladu s členom 1.38 civilnega zakonika Republike Litve se pravo, ki se uporablja za obliko posla, določi v skladu z določbami člena 1.37(1) zakonika. Če stranki posla nista sporazumno izbrali prava, ki se uporablja, se glede oblike posla uporablja pravo kraja posla. Pogodba, sklenjena med pogodbenicami iz različnih držav, je veljavna tudi, če njena oblika izpolnjuje pravne zahteve glede oblike takega posla v vsaj eni od navedenih držav. Oblika posla v zvezi s kakršno koli nepremičnino ali pravicami na nepremičnini mora izpolnjevati zahteve prava države, v kateri je nepremičnina. Obliko potrošniških pogodb ureja pravo običajnega prebivališča potrošnika.

V skladu s členom 1.40 civilnega zakonika Republike Litve obliko pooblastila ureja pravo države, v kateri je izdano. Rok veljavnosti pooblastila, razen če je določen v pooblastilu, pravice in obveznosti pooblaščenca, odgovornost pooblastitelja in pooblaščenca drug do drugega ter njuno odgovornost do tretjih oseb ureja pravo države, v kateri pooblastitelj opravlja dejavnosti.

V skladu s členom 1.41 civilnega zakonika Republike Litve velja, da darilne pogodbe ureja pravo države darovalčevega običajnega prebivališča ali kraja poslovanja; izjema so darilne pogodbe glede nepremičnin, pri katerih se uporablja pravo kraja, kjer je nepremičnina. Darilne pogodbe ni mogoče razglasiti za nično in neveljavno, če njena oblika ustreza zahtevam prava kraja sklenitve darilne pogodbe ali države darovalčevega običajnega prebivališča oziroma kraja poslovanja.

V skladu s členom 1.42 civilnega zakonika Republike Litve velja, da razmerja, povezana z možnostjo odstopa terjatve ali prenosom dolga, ureja pravo, ki ga sporazumno izbereta stranki. Pravo, ki ga izbereta stranki, se ne sme uporabiti zoper dolžnike v primeru odstopa terjatve, razen če se dolžnik strinja z izbiro prava. Če stranki nista izbrali prava, ki se uporablja, se pravo, ki ureja temeljno obveznost, glede katere se odstopi terjatev oziroma prenese dolg, uporablja za razmerja, povezana z odstopom terjatev in prenosom dolga. Obliko odstopa terjatev ali prenosa dolga ureja pravo, ki se uporablja za odstop terjatve ali prenos dolga.

Uporabljajo se tudi pravila iz uredbe Rim I.

3.2 Nepogodbene obveznosti

V skladu s členom 1.43 civilnega zakonika Republike Litve velja, da pravice in obveznosti strank na podlagi obveznosti, ki izhajajo iz povzročene škode, v skladu z izbiro oškodovanca določa pravo države, v kateri je bilo storjeno dejanje ali so nastopile druge okoliščine, iz katerih je nastala škoda, ali pravo države, v kateri je škoda nastala. Če ni mogoče opredeliti države, v kateri je bilo dejanje storjeno ali v kateri so nastale okoliščine ali škoda, se uporablja pravo države, s katero je odškodninska tožba najtesneje povezana. Po nastanku škode se lahko stranki dogovorita, da odškodnino za škodo ureja pravo države sodišča, ki obravnava zadevo. Če imata obe stranki običajno prebivališče v isti državi, odškodnino za škodo ureja pravo take države.

Obveznosti, ki izhajajo iz škode, ki jo povzročijo proizvodi z napako, ureja pravo države, v kateri je škoda nastala, če je običajno prebivališče oškodovanca ali kraj poslovanja osebe, odgovorne za škodo, v navedeni državi, ali pa če je oškodovanec proizvod kupil v navedeni državi. Če je kraj poslovanja osebe, ki je odgovorna za škodo, v državi, kjer ima oškodovanec običajno prebivališče, ali če je oškodovanec v taki državi kupil proizvod, se uporablja pravo države, v kateri ima oškodovanec običajno prebivališče. Če prava, ki se uporablja, ni mogoče opredeliti na podlagi meril iz tega odstavka, se uporablja pravo države glede na kraj poslovanja osebe, ki je odgovorna za škodo, razen če se tožnik sklicuje na pravo države, v kateri je škoda nastala.

Pravo, ki se uporablja glede obveznosti, ki izhajajo iz škode, ureja pogoje civilne odgovornosti, njen obseg, odgovorno osebo in pogoje oprostitev civilne odgovornosti.

V skladu s členom 1.44 civilnega zakonika Republike Litve velja, da se pravo, ki se uporablja glede odškodninskih

zahtevkov za škodo, povzročeno v nesreči, določi v skladu s Haaško konvencijo o zakonu, ki velja za prometne nesreče.

V skladu s členom 1.45 civilnega zakonika Republike Litve velja, da odškodninske zahtevke za škodo, ki jo na osebnih nepremoženskih pravicah povzročijo množični mediji, na podlagi izbire oškodovanca ureja pravo države, v kateri ima oškodovanec običajno prebivališče ali kraj poslovanja, ali kjer je nastala škoda, ali pravo države, kjer ima običajno prebivališče oziroma kraj poslovanja povzročitelj škode. Pravico do odgovora (zanikanja) ureja pravo države, v kateri je bila objavljena zadevna publikacija, ali iz katere je bil oddajen radijski ali televizijski program.

V skladu s členom 1.46 civilnega zakonika Republike Litve velja, da odškodninske zahtevke glede škode, povzročene z nelojalno konkurenco, ureja pravo države, na katere trgu so nastali negativni učinki nelojalne konkurence. Če nelojalna konkurenca vpliva le na interese posameznika, se uporablja pravo države, v kateri je oškodovančev kraj poslovanja.

Uporabljajo se tudi pravila uredbe Rim II.

3.3 Osebni status, vidiki v zvezi s civilnim statusom (ime, sedež ali stalno prebivališče, sposobnost)

V skladu s členom 1.15 civilnega zakonika Republike Litve velja, da imajo tuji državljani v Republiki Litvi enako civilnopravno sposobnost kot državljani Republike Litve. Izjeme od tega pravila so lahko določene v zakonodaji Republike Litve. Čas rojstva ali smrti tujega državljanca ureja pravo države njegovega običajnega prebivališča (člen 2.12 zakonika) v trenutku rojstva ali smrti. Osebe brez državljanstva imajo v Republiki Litvi enako civilnopravno sposobnost kot državljani Republike Litve. Posamezne izjeme od tega pravila so lahko določene v zakonodaji Republike Litve. Čas rojstva ali smrti osebe brez državljanstva ureja pravo države njenega običajnega prebivališča v trenutku rojstva ali smrti.

V skladu s členom 1.16 civilnega zakonika Republike Litve velja, da civilnopravno sposobnost tujih državljanov in oseb brez državljanstva ureja pravo države njihovega običajnega prebivališča. Če take osebe nimajo običajnega prebivališča ali če ga ni mogoče zagotovo opredeliti, njihovo pravno in poslovno sposobnost ureja pravo države, v kateri so sklenile zadevni posel. Če oseba živi v več državah, se uporablja pravo države, s katero je oseba najtesneje povezana. Tujim državljanom in osebam brez državljanstva, ki stalno prebivajo v Republiki Litvi, se lahko sposobnost na nekaterih področjih odvzame, njihova pravna in poslovna sposobnost se lahko omeji na nekaterih področjih, ali pa se jim zagotovi pomoč pri sprejemanju odločitev, v skladu s postopkom na podlagi zakonodaje Republike Litve. Sprememba običajnega prebivališča ne vpliva na pravno in poslovno sposobnost, če jo je oseba pridobila že pred spremembo običajnega prebivališča.

V skladu s členom 1.17 civilnega zakonika Republike Litve velja, da se oseba ne more sklicevati na pomanjkanje sposobnosti na podlagi prava države svojega običajnega prebivališča, če je imela pravno in poslovno sposobnost na podlagi prava države, v kateri je bil posel sklenjen, razen če je druga stranka posla vedela ali bi morala vedeti za pomanjkanje sposobnosti take osebe na podlagi prava države njenega običajnega prebivališča. Te določbe se ne uporabljajo v okviru družinskega in dednega prava in tudi ne glede stvarnih pravic.

Na podlagi člena 1.18 civilnega zakonika Republike Litve se tuje osebe in osebe brez državljanstva razglasi za pogrešane ali mrtve v skladu s pravom države njihovega zadnjega znanega običajnega prebivališča.

3.4 Določitev razmerij med starši in otroki, vključno s posvojitvijo

3.4.1 Določitev razmerij med starši in otroki

Starševstvo (priznanje, določitev ali izpodbijanje očetovstva ali materinstva) se ugotavlja v skladu s pravom države, katere državljanstvo je otrok pridobil z rojstvom, ali s pravom države, kjer ima otrok ob rojstvu običajno prebivališče, ali s pravom države, kjer ima eden od otrokovih staršev običajno prebivališče, ali s pravom države, katere državljanstvo ima eden od staršev ob rojstvu otroka – odvisno od tega, katero pravo je za otroka najugodnejše. Posledice določitve starševstva ureja pravo države otrokovega običajnega prebivališča. Sposobnost otrokovega očeta (matere) priznati očetovstvo (materinstvo) ureja pravo države, v kateri ima starš običajno prebivališče v času priznanja očetovstva (materinstva). Obličnost priznanja očetovstva (materinstva) ureja pravo kraja, kjer se prizna očetovstvo (materinstvo), ali pravo države otrokovega običajnega prebivališča

(člen 1.31 civilnega zakonika). Osebna in premoženjska razmerja med otroki in starši ureja pravo države otrokovega običajnega prebivališča. Če nobeden od staršev nima običajnega prebivališča v državi otrokovega običajnega prebivališča ter so otrok in oba starša državljani iste države, se uporablja pravo države njihovega državljanstva (člen 1.32 civilnega zakonika).

3.4.2 Posvojitve

Razmerja posvojitve ureja pravo države otrokovega običajnega prebivališča. Če je očitno, da na podlagi prava države običajnega prebivališča otroka, ki bo posvojen, ne bo mogoče priznati posvojitve v državi, kjer imata posvojitelja običajno prebivališče ali katere državljana sta, se lahko taka posvojitev opravi na podlagi prava navedenih držav, če to ni v nasprotju s koristjo otroka. Če ni jasno, ali bo posvojitev v drugi državi priznana, se ne sme izvesti. Razmerja med posvojencem, posvojiteljem(-a) in njegovimi (njunimi) sorodniki ureja pravo države običajnega prebivališča posvojitelja oziroma posvojiteljev (člen 1.33 civilnega zakonika).

3.5 Zakonska zveza, zunajzakonska skupnost, partnerstvo, razveza zakonske zveze, prenehanje življenjske skupnosti, preživninske obveznosti

3.5.1 Zakonska zveza

Sposobnost za sklenitev zakonske zveze in druge pogoje sklenitve zakonske zveze določa pravo Republike Litve. Zakonsko zvezo je treba prijaviti v matični register Republike Litve, če ima vsaj eden od zakoncev v času sklenitve zakonske zveze običajno prebivališče v Republiki Litvi ali če je vsaj eden od njiju v času sklenitve zakonske zveze državljan Republike Litve. Sposobnosti za sklenitev zakonske zveze in druge pogoje sklenitve zakonske zveze tujcev ali oseb brez državljanstva, ki nimajo običajnega prebivališča v Republiki Litvi, lahko ureja pravo države običajnega prebivališča obeh oseb, ki želita skleniti zakonsko zvezo, če bo zakonska zveza priznana v državi običajnega prebivališča vsaj ene od oseb, ki želita skleniti zakonsko zvezi. Zakonska zveza, zakonito sklenjena v drugi državi, se prizna v Republiki Litvi, razen če sta zakonca, ki imata oba običajno prebivališče v Republiki Litvi, zakonsko zvezo sklenila v drugi državi z namenom, da se izogneta razveljavitvi zakonske zveze na podlagi prava Republike Litve (člen 1.25 civilnega zakonika). Postopek sklenitve zakonske zveze ureja pravo države, v kateri se zakonska zveza sklene. Zakonska zveza se prizna za veljavno tudi, če je postopek, na podlagi katerega je bila sklenjena, skladen z zahtevami prava države običajnega prebivališča ali državljanstva vsaj enega od zakoncev v času sklenitve (člen 1.26 civilnega zakonika). Osebna razmerja med zakoncema ureja pravo države njunega običajnega prebivališča. Če imata zakonca običajno prebivališče v različnih državah, njuna osebna razmerja ureja pravo države njunega zadnjega skupnega običajnega prebivališča. Če zakonca nista imela skupnega običajnega prebivališča, se uporablja pravo države, s katero sta zakonca najtesneje osebno povezana. Če ni mogoče opredeliti, s katero državo sta zakonca najtesneje osebno povezana, se uporablja pravo države, kjer je bila zakonska zveza sklenjena (člen 1.27 civilnega zakonika).

3.5.2 Zunajzakonska skupnost in partnerstvo

Ni predpisa.

3.5.3 Razveza zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti

V skladu s členom 1.29 civilnega zakonika velja, da prenehanje življenjske skupnosti in razvezo zakonske zveze ureja pravo države običajnega prebivališča zakoncev. Če zakonca nimata skupnega običajnega prebivališča, se uporablja pravo države njunega zadnjega skupnega običajnega prebivališča, če pa tega ni, se uporablja pravo države sodišča, ki obravnava zadevo. Če pravo države državljanstva obeh zakoncev prepoveduje razvezo zakonske zveze ali določa posebne pogoje zanjo, se lahko zakonska zveza razveže v skladu s pravom Republike Litve, če je eden od zakoncev tudi državljan Republike Litve ali ima v Republiki Litvi običajno prebivališče.

Uporabljajo se tudi pravila uredbe Sveta (EU) št. 1259/2010 z dne 20. decembra 2010 o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju prava, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti (Rim III).

3.5.4 Preživninske obveznosti

Pravo, ki se uporablja za družinska preživninska razmerja (preživnina), se določi na podlagi Haaške konvencije z dne 2. oktobra 1973 o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti (člen 1.36 civilnega zakonika).

Uporablja se tudi Haaški protokol z dne 23. novembra 2007 o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti.

3.6 Premoženska razmerja med zakoncema

V skladu s členom 1.28 civilnega zakonika pravni status skupnega premoženja zakoncev ureja pravo države njenega običajnega prebivališča. Če imata zakonca običajno prebivališče v različnih državah, se uporablja pravo države, katere državljan sta oba zakonca. Če sta zakonca državljan različnih držav in nista nikoli imela skupnega običajnega prebivališča, se uporablja pravo države, kjer je bila zakonska zveza sklenjena. Pravni status skupnega premoženja zakoncev na podlagi pogodb ureja pravo države, ki ga zakonca izbereta sporazumno. V takem primeru lahko zakonca izbereta pravo države trenutnega ali prihodnjega običajnega prebivališča, ali pravo države, v kateri je bila zakonska zveza sklenjena, ali katere državljan je eden od zakoncev. Sporazum med zakoncema o pravu, ki se uporablja, je veljaven, če izpolnjuje zahteve prava države po njuni izbiri ali države, v kateri je bil sporazum sklenjen. Na podlagi sporazuma izbrano pravo, ki se uporablja, se lahko uporabi zoper tretje osebe le, če so te vedele ali bi morale vedeti za to. Pravo, ki se uporabi na podlagi sporazuma med zakoncema, se lahko uporabi za reševanje spora glede stvarnih pravic na nepremičnini le, če so izpolnjene zahteve za javni vpis takega premoženja in stvarne pravice na nepremičnini v državi, v kateri je nepremičnina. Sporazum med zakoncema glede spremembe pravnega statusa premoženja ureja pravo države, kjer imata zakonca običajno prebivališče v času spremembe. Če v času spremembe pravnega statusa zakonca prebivata v različnih državah, se uporabi pravo države njenega zadnjega skupnega običajnega prebivališča, če tega ni pa pravo, ki ureja premoženska razmerja med zakoncema.

3.7 Oporoke in dedovanje

Sposobnost oporočitelja, da sestavi, spremeni ali prekliče oporoko, ureja pravo države oporočiteljevega običajnega prebivališča. Če oseba ni imela običajnega prebivališča ali če tega ni mogoče opredeliti, sposobnost sestaviti oporoko ureja pravo države, v kateri je bila sestavljena (člen 1.60 civilnega zakonika). Obličnost oporoke, njenih sprememb ali preklica ureja pravo države, v kateri so bila taka dejanja opravljena. Šteje se, da so oporoka, njena sprememba ali preklic veljavni, če obličnost teh dejanj izpolnjuje zahteve prava države, v kateri je imel oporočitelj običajno prebivališče ali katere državljan je bil v času izvedbe navedenih dejanj, ali države njegovega prebivališča v času izvedbe navedenih dejanj ali v času smrti. Šteje se, da sta oporoka glede nepremičnine in njena sprememba ali preklic veljavni(-a), če je njena obličnost v skladu s pravom države, v kateri je nepremičnina (člen 1.61 civilnega zakonika). V skladu s členom 1.62 civilnega zakonika se pravo države, v kateri je imel pokojni običajno prebivališče v času smrti, uporablja za dedovanje, ki se ne nanaša na nepremičnine. Dedovanje, ki se nanaša na nepremičnine, ureja pravo države, v kateri je nepremičnina. Če dedovanje nastopi po smrti državljan Republike Litvi, njegovi dediči, ki prebivajo v Republiki Litvi in so upravičeni do nujnega deleža zapuščine, dedujejo navedeni delež v skladu s pravom republike Litve, ne glede na pravo, ki se uporabi, razen če gre za nepremično premoženje. Če na podlagi prava, ki se uporablja za dedna razmerja, premoženja ni mogoče prenesti na tujo državo, drugih dedičev pa ni in je premoženje v Litvi, se zadevno premoženje prenese v last Republike Litve.

Uporabljajo se tudi pravila Uredbe (EU) št. 650/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju in izvrševanju odločb in sprejemljivosti in izvrševanju javnih listin v dednih zadevah ter uvedbi evropskega potrdila o dedovanju.

3.8 Stvarne pravice

V skladu s členom 1.48 civilnega zakonika lastništvo in druge premoženske pravice na nepremičnem in premičnem premoženju ureja pravo države, v kateri je premoženje v času spremembe njegovega pravnega statusa. Premoženje se opredeli kot premično ali nepremično na podlagi prava države, v kateri je. Uradno prijavo lastništva in drugih premoženskih pravic ureja pravo države, v kateri je premoženje v času prijave. Lastništvo na nepremičnini v primeru priposestevanja ureja pravo države, v kateri je premoženje.

3.9 Insolventnost

Zadnja posodobitev: 08/11/2021

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih

vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.